

Ο Μ Ι Λ Ι Α
ΤΗΣ Α.Θ.ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ.κ. Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Υ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΣΕΠΤΩ ΙΕΡΩ
ΝΑΩ ΤΟΥ ΠΡΩΤΑΤΟΥ
(3-16 Ὀκτωβρίου 2013)

Ἱερώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι ἀδελφοί,
Ὅσιολογιώτατοι Πρωτεπιστάτα καὶ Καθηγούμενοι τῶν εἴκοσιν
Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους,

Ἐξοχώτατε κύριε Διοικητά,

Πάντες οἱ λοιποὶ συμπροσευχόμενοι Ὅσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ
ἀπαξάπαντες οἱ ἐγκαταβιοῦντες καὶ τὴν σωτηρίαν διώκοντες ἐν τῇ ἱερᾷ
ταύτῃ κληρουχίᾳ τῆς Κυρίας Θεοτόκου πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα
ἡμέτερα κατὰ πνεῦμα,

Εὐλαβεῖς ἐκ τοῦ κόσμου προσκυνηταί,

«Τοῖς ἐρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ, θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις»,
ἀντιφωνεῖ ὁ ἱερὸς ὕμνωδὸς τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ ἤχου πλαγίου τοῦ
πρώτου. Ἀντιφωνεῖ καὶ ἀναφωνεῖ ἐκ βάθους καρδίας ὅπως καὶ ὁ καθεὶς
σας κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς καὶ τῆς «ἐνώπιος ἐνωπίω»
αὐτοκριτικῆς ἔμπροσθεν τοῦ ἀδεκάστου κριτηρίου τῆς συνειδήσεως.

Εὐχαριστίαν, λοιπόν, ὀλόθυμον καὶ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλ'
οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀναπέμπομεν τῷ ἐν Τριάδι προσκυνουμένῳ
Θεῷ ἡμῶν διότι, ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης
ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς Περιβολαρίσεως τοῦ ἡγιασμένου τούτου Τόπου,
τοῦ ὑψιβάμονος καὶ μοναχοτρόφου Ἄθω, καὶ αὐθις ἠξίωσε τὴν
ἡμετέραν Μετριότητα, τὸν Ἐπίσκοπόν σας, ἀφέντα ἐπ' ὀλίγον τὸ ἐν
Φαναρίῳ ἄροτρον καὶ τὴν ἐκείσε μικρὰν «ἀροτριάν», νὰ ἔλθῃ πρὸς
ὑμᾶς τοὺς «ἐρημικούς», τοὺς «θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένους» συνεχῶς,
διὰ νὰ προσκυνήσωμεν τὰ ἐνταῦθα ἱερὰ σεβάσματα τῆς Ὁρθοδόξου
πίστεώς μας καὶ νὰ ἐπανίδωμεν τὰ πρόσωπά σας, τὰ ἴλαρὰ ἐκ τῆς
σκληρότητος τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς καὶ τοῦ καθημερινοῦ ἀγῶνος
κατὰ τῶν παθῶν.

Πολλάκις ἐπιποθεῖ ὁ ἄνθρωπος τὴν μοναχικὴν καὶ δὴ καὶ
ἐρημικὴν ζωὴν ἢ ὁποῖα ἀνακουφίζει τὴν καρδίαν. Τὴν μακαρίζει ὁ
κοινὸς θνητὸς τὴν ζωὴν αὐτὴν ἰδίᾳ ὅταν τὰ κύματα τῶν καθηκόντων
καὶ τῶν μεριμνῶν ἀποσποῦν τὸ πνεῦμα ἀπὸ τοῦ «Ἐνὸς οὐ ἐστὶ χρεία»,

τοῦ θεϊκοῦ δηλαδή ἔρωτος. Οὐδαμόθεν βλέποντες καὶ ἡμεῖς προσωπικῶς ἐρχομένην τὴν στοιχειώδη ἀνθρωπίνην βοήθειαν, προσευχητικῶς ἐπικοινωνοῦμεν πρὸς τὸ Ὅρος τοῦτο τοῦ Κυρίου ἐξαιτούμενοι, βοαῖς ἀλαλήτοις καὶ στεναγμοῖς ἀρρήτοις, τὴν ἀρωγὴν καὶ συμπαραστάσιν τῶν ἱκεσιῶν τῆς πληθῆος τῶν πάλαι τε καὶ νῦν ἀγιορειτῶν πατέρων!

Γνωστὸν τυγχάνει ὑμῖν, ἀδελφοί, ὅτι «τὸ ἀπερίσπαστον ἀφροντιστότερον, καὶ τὸ ἀφρόντιστον ἀταραχώτερον», ἀγαθὰ τῶν ὁποίων στερούμεθα ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν καλὴν στρατείαν πορευόμενοι.

Παρ' ὅλας ὁμως τὰς πολλὰς μερίμνας καὶ ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ ἡ Ἀροτριὰ ἐν Φαναρίῳ, ἔνθα τὸ Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου φυλάσσονται αἱ Πλάκες τῆς Διαθήκης, ἡ Ράβδος Ἀαρὼν ἢ Βλαστήσασα, ἡ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου, ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραλείψωμεν νὰ ἔλθωμεν πρὸς ὑμᾶς, ἐν ἀγάπῃ καὶ πόθῳ, ἵνα συμπροσευχηθῶμεν μετὰ πάντων ὑμῶν, Κληρος καὶ Κληρουχία, ἐπὶ τῇ εὐλογημένῃ ἑκατοστῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς «παρελεύσεως τῆς ζοφώδους καὶ ἀσελήνου νυκτός» ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπου Κυρία καὶ Ἐφορος καὶ Φυλάκισσα εἶναι ἡ Κυρία Θεοτόκος «ἐν ἡμέραις σκότους καὶ σκιᾶς θανάτου» κατ' ἀνθρώπον ἀλλὰ καὶ ἐν ἡμέραις «εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως», ὡς ἡ ἑορταζομένη ἑκατοστὴ ἐπέτειος ἀπὸ τοῦ «Ὁρθρου» ἐκείνου τῆς 3^{ης} Ὀκτωβρίου 1913, τοῦ καταστάντος φασφόρου «Ἀναστάσεως Ἡμέρας», διὰ τῆς ἐνσωματώσεως αὐτοῦ ἀναποσπάστως εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν καὶ Πατρίδα, «καίτοι τὸ πολίτευμα ἡμῶν πάντων ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει».

Ἀναδιφῶντες εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν συζητήσεων τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης περὶ τοῦ πολιτικοῦ μέλλοντος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, συγκινούμεθα ἀπὸ τὸν παλμὸν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάτασιν τῶν θεϊκῶ ἔρωτι ἀληθῶς πτερουμένων ἀπλοϊκῶν ἐκείνων μοναχῶν, οἱ ὅποιοι, διὰ τοῦ Ψηφίσματός των, διετράνωσαν τὴν ἐπιθυμίαν των ὅπως ὁ τόπος οὗτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους διατηρηθῇ ἠνωμένος μετὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ μὴ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα ἄλλων πολιτικῶν σχηματισμῶν, ὡς ἐπεδίωκον οἱ τότε «ἰσχυροὶ τῆς γῆς».

Διέβλεπον ὅτι ἡ πολιτειακὴ ὑπαγωγὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰς νεοφανεῖς πολιτικοὺς σχηματισμοὺς θὰ ἐνεῖχε κινδύνους συνεχῶν πολιτικῶν ἀμφισβητήσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ διετάρασσον τὴν εἰρήνην καὶ θὰ προεκάλουν διχοστασίας μεταξὺ τῶν μοναχῶν. Τὴν θέσιν αὐτῶν ταύτην ἐπηυλόγησεν ἡ Γερόντισσα τοῦ Τόπου τούτου Κυρία Θεοτόκος,

ένώπιον και ὑπὸ τὴν Χάριν και Σκέπην τῆς ἁγίας Εἰκόνας Τῆς, τῆς και σήμερον προσκυνουμένης ὑπὸ πάντων ἡμῶν, τῆς θαυματουργοῦ λέγομεν Ἱερᾶς Εἰκόνας τοῦ «Ἄξιόν ἐστιν», ὑφ' ἣν και ἐλήφθησαν αἱ ἱεραὶ και ἱστορικαὶ ἐκεῖναι ἀποφάσεις. Καὶ οὕτω τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐνεσωματώθη ὀριστικῶς εἰς τὸ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Κράτος, διατηρήσαν ὅμως ἐν ταύτῳ τὴν αὐτονομίαν του, τὸ πανάρχαιον πνευματικὸν και κανονικὸν καθεστῶς αὐτοῦ και πολλὰ ἀναφαίρετα προνόμια, τῶν ὁποίων, μετὰ λύπης και ἀγωνίας παρακολουθοῦμεν ὅτι ἐπιδιώκεται σήμερον ἢ ἀφαίρεσις και ἢ κατάργησις.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ Ἅγιον Ὄρος, παρὰ τὰς ἐναλλαγὰς τῶν ἀνθρωπείων, ἀπήλαυσεν ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη, ἀπολαμβάνει και θὰ συνεχίσῃ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν πορείαν ἐσωτερικῆς εἰρήνης και ἀπερισπάστου πνευματικῆς καλλιέργειας, μὴ ἀσχολούμενον μετὰ τοῦ κόσμου και τῶν τοῦ κόσμου, μὲ τὴν λεγομένην «οἰκονομικὴν» ἢ «ἐπενδυτικὴν» ἢ «ἄλλην» ἀσφάλειαν, καθότι ἀσφάλεια και πύργος ἰσχύος τοῦ τόπου τούτου εἶναι ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ ἀκοίμητος ἐν πρεσβείαις και ἡ ἀμετάθετος ἐλπίς ἐν προστασίαις, «ἡ πυλωρὸς και σκέπη και προστατίς» αὐτοῦ.

Ἐὰν τὸ Ἀγιώνυμον Ὄρος εἶχεν ὑπαχθῆ εἰς ἄλλο νεοφανές τι πολιτειακὸν καθεστῶς, αἱ συζητήσεις διὰ τὸ κατάλληλον ἢ μὴ αὐτοῦ και διὰ τὰς προτάσεις τῆς ἀλλαγῆς αὐτοῦ θὰ ἦσαν πολλαὶ και θὰ ἀπέσπων τοὺς μοναχοὺς ἀπὸ τὰ κύρια αὐτῶν ἔργα: τὴν ἄσκησιν, τὴν προσευχὴν, τὸ κομβοσχοῖνι, τὴν πτέρωσιν πρὸς τὸν θεῖον ἔρωτα. Θὰ ὠδήγουν ἐνίους ἐξ αὐτῶν τοῦλάχιστον εἰς τὸν «ἔρωτα τοῦ κόσμου τούτου».

Τοῦτο σημαίνει, ἀδελφοὶ και Πατέρες, ὅτι ἢ ὅποτεδήποτε τυχόν, ὑπὸ ἀνιδέων και «χαλάσματα» μόνον και σκοπιμότητος ὑπηρετούντων κατὰ καιροὺς διαθρυλουμένη ἀνακίνησις ζητήματος περὶ ἀλλαγῆς τοῦ πολιτειακοῦ καθεστῶτος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἢ τροποποιήσεως τῶν «κεκτημένων» και καταστατικῶς ἰσχυόντων, κοσμικὴ οὐσα κατὰ τὴν φύσιν αὐτῆς, εἶναι πάντοτε ἀνεπίκαιρος και ἐπιβλαβής, διότι ὄχι μόνον ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν «θεῖον ἔρωτα» και τὴν προσπάθειαν ἐπιτεύξεως τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ εἰσάγει εἰς τὸν ἅγιον τοῦτον τόπον τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως ματαιοσχόλους διενέξεις και ἀνακίνησιν ἐθνοφυλετικῶν διαφωνιῶν, πόρρω ἀπεχουσῶν τοῦ σκοποῦ τῆς μοναχικῆς βιοτῆς.

Ἐκατὸν ἔτη ἐλευθέρου βίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὑπὸ τὴν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον προστασίαν τοῦ Ὀρθόδοξου Ἑλληνικοῦ Κράτους, πλειάδα ἐπιδείξαντα ἁγίων και ὁσίων, ἀποτελοῦν ἐπαρκῆ μαρτυρίαν διὰ τὸ κατάλληλον ἀπὸ τε κοσμικῆς και ἀπὸ εὐρυτέρας ἀπόψεως τῆς ἐπιλεγείσης ὑπὸ τῶν Πατέρων και ἐφαρμοσθείσης λύσεως. Διὰ τοῦτο

καὶ ἔχομεν σήμερον τὴν χαρὰν «μόνοι πρὸς μόνους» ὑπὸ τὸ ἄγρυπνον Ὅμμα «τοῦ Μόνου» παντεπόπτου, ἵνα κατὰ τὸν Ἅγιον Συμεὼν τὸν Νέον Θεολόγον εἴπωμεν, νὰ προσευχώμεθα ἐν εἰρήνῃ, νὰ ἐορτάζωμεν εὐφροσύνως καὶ πανηγυρικῶς καὶ εὐγνωμόνως τὴν ἑκατοστὴν ἐπέτειον τῆς ἐφαρμογῆς ἐκείνης τῆς λύσεως, διακηρύσσοντες, ἐμπραγμάτως καὶ ἀλληγορικῶς, καὶ ἡμεῖς σήμερον, ὅπως καὶ οἱ Ἀγιορεῖται τοῦ 1913, ὅτι ἀληθῶς «αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ», ὅτι «νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς», ὅτι ἡμέρα ἀναστάσεώς ἐστι, καθ' ἣν μεμνημένοι «πάντων τῶν ὑπὲρ ἡμῶν γεγενημένων, τοῦ σταυροῦ, τοῦ τάφου, τῆς τριημέρου ἀναστάσεως, τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναβάσεως, τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας, τῆς δευτέρας καὶ ἐνδόξου πάλιν παρουσίας», ἰδοὺ «τὰ Αὐτοῦ ἐκ τῶν ἰδίων Αὐτοῦ» προσφέρομεν τῷ Κυρίῳ.

Τελοῦμεν δὲ καθηκόντως καὶ μετὰ θερμῶν δεήσεων ὀφειλετικὸν ἱερὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ὁσίων προπατόρων ἡμῶν, οἱ ὅποιοι μετὰ σθένους καὶ ζήλου καὶ ἀγάπης πολλῆς πρὸς τὸν ἅγιον τοῦτον Τόπον ἠγωνίσθησαν διὰ νὰ ἰσχύσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἔκτοτε ἀποφασισθὲν καθεστῶς τὸ ὅποιον συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον πρόοδον αὐτοῦ.

Δοξολογοῦμεν, ὅθεν, τὸν Θεὸν καὶ κατὰ τὴν εὐσημιον ταύτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου, ἔχοντες λιτανευούσας τῷ πνεύματι ἀπάσας τὰς τοῦ παρελθόντος τούτου αἰῶνος Ἀγιορειτικὰς μορφάς, ἵνα μὴ εἴπωμεν καὶ πάσας τὰς τῆς διελθούσης χιλιετίας, τὰς ἀοράτως συνούσας ἡμῖν, ἐνώπιον τῆς θαυματουργοῦ καὶ περιπύστου Ἱερᾶς Εἰκόνος τοῦ «Ἄξιόν ἐστιν», ἐνώπιον τῆς ὁποίας προσηυχήθη καὶ ὁ μακαριστὸς προκάτοχος ἡμῶν ἐν Πατριαρχαῖς Δημήτριος καὶ ἐθαυματούργησεν ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν ὡς ἀληθῶς καὶ ἀνήγειρεν ἐκείνη τὸν Πατριαρχικὸν Οἶκον τῆς Ἐκκλησίας τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων.

Συγχρόνως τιμῶμεν, θεία βουλή, σήμερον, 3^{ην} Ὀκτωβρίου κατὰ τὸ ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, καὶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, τοῦ θεολογικωτάτου τούτου ὑψιπέτου. Ἡ θεολογία του ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς ἐντρύφημα βαθυνουστέρων μελετητῶν. Ἡ κατὰ πρεσβείαν καὶ χάριν αὐτοῦ οὐχὶ τυχαία ἀσφαλῶς ὑπογραφή «εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης του, τὴν 3^{ην} Ὀκτωβρίου 1913, τοῦ ἱστορικοῦ Ἱεροῦ Ψηφίσματος τοῦ Ἁγίου Ὁρους δεικνύει περιτράνως, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ τὴν θεολογικὴν προέκτασιν, σημασίαν καὶ ἐννοίαν καὶ ἀξίαν τῆς Πράξεως ἐκείνης.

Ὁ Ἀρεοπαγίτης ζητῶν μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τὸν «Ἄγνωστον Θεόν», τὸν γνωστὸν δηλαδὴ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου,

ὡμοιώθη ἐμπόρῳ, τῷ τοὺς μαργαρίτας ζητοῦντι ὁ πανόλβιος. Καὶ εὐρῶν τὸν Ἔνα Μαργαρίτην, τὸν ὄντως πολῦτιμον, καὶ θαυμάσας τούτου τὰς θεουργοὺς φωτοβολίας, ὁ Ἱεράρχης Θεὸν ὡμολόγησε καὶ ἐν τέλει προσέφερεν ὡς λογικὸν ὀλοκαύτωμα ἑαυτὸν διὰ τῆς μαρτυρικῆς ξιφοτησίσεως, διδάσκων ἡμᾶς τὴν ὑπὲρ πάντα προτίμησιν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ζωηφόρον ὑπαγωγὴν εἰς τὸν χρηστὸν καὶ ἑλαφρὸν ζυγὸν Αὐτοῦ.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὴν 3^{ην} Ὀκτωβρίου 1913, «ἀποκρούσαν ἐντόνως ὡς ὀλεθρίαν διὰ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τοῦ μοναχικοῦ βίου... τὴν ἰδέαν τῆς διεθνοποιήσεως, ἢ οὐδετεροποιήσεως, ἢ συγκυριαρχίας, ἢ συμπροστασίας, ἢ ὅπως ἄλλως ἤθελέ τις ὀνομάσει τὴν τάσιν τῆς πολιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Ἱεροῦ Τόπου ἡμῶν», ἔκρινε «τὸ ἱερὸν ἔδαφος αὐτοῦ ἀναποσπάστως ἠνωμένον μετὰ τοῦ ὄλου ἐδάφους» τῆς Ἑλλάδος καὶ διεκήρυξεν ἅπαξ καὶ διὰ παντὸς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι «πᾶσα περὶ Ἁγίου Ὄρους διεθνῆς ἢ ἄλλου χαρακτῆρος πρᾶξις, ἢ ἀπόφασις, ἀντιβαίνουσα πρὸς τὰ ἐν τῷ παρόντι Ψηφίσματι διατυπούμενα, θέλει συναντήσῃ... ἐνασκούμενον τὸ δικαίωμα τῆς ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων ἀμύνης», προσκαλέσαν ἕκτοτε «πάντας τοὺς γνησίους Ἀγιορείτας Πατέρας καὶ ἀδελφούς, τοὺς ζηλωτὰς τῆς δόξης τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων τοῦ ἁγίου Τόπου τούτου, νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ τὸν ἀμαράντινον τοῦ μαρτυρίου στέφανον» (παρ. Ε΄ καὶ Θ΄ Ψηφίσματος).

Αὐτὸ εἶναι τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ φρόνημα καὶ τὸ ἦθος, τὸ φρόνημα τῶν παλαιῶν, τὸ συνεχιζόμενον ἦθος τῶν νεωτέρων. Τὸ Ὄρος, περὶ οὗ «δεδοξασμένα ἐλαλήθησαν» (πρβλ. Ψαλμ. 86, 3). Ὁ Ἄθως, μία λωρὶς γῆς, ὅπου «ὄλα εἶναι ἐστολισμένα μὲ κατορθώματα αἰώνια, πεποικιλμένα μὲ ροὰς δακρύων, πεποτισμένα μὲ ὀσιομαρτυρικὰ αἵματα, πεπλουτισμένα μὲ τίμια λείψανα...». Ὅπου «ὄλα ἀπαστράπτουν ἀπὸ τὰς μαρμαρυγὰς τοῦ ἄρματος τοῦ θεϊκοῦ, ποὺ ἀναβιβάζει καὶ καταβιβάζει τὸν Θεόν, ὃς εὐδόκησε κατοικεῖν ἐκεῖ, εὐλογῶν καὶ ἐτοιμάζων «χιλιάδας εὐθηνούντων» (πρβλ. Ψαλμ. 67, 18) μοναχῶν... δὲν ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ κανεὶς ὄχι τὰ κατορθώματα ἀλλὰ οὔτε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων...», (Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ Σιμωνοπετρίτου, Κατηγήσεις καὶ Λόγοι Ι, «Σφραγὶς Γνησία», Ὁρμύλια 1998, σελ. 320), τῶν «μαρτυρησάντων τῇ ἀληθείᾳ» καὶ ἐν ἀληθείᾳ Ἀγιορειτῶν.

«Αὐτὸ τὸ ἀγνοημένο Ἅγιον Ὄρος ἀνέπνεε –καὶ ἀναπνέει προσθέτομεν ἡμεῖς– ἓνα μεγαλεῖο ἀνερμήνευτο: στίς μορφές τῶν ναῶν, τῶν εἰκόνων, τῶν ἀκολουθιῶν, τῶν ἀρχαίων μελωδιῶν, τῶν ζώντων γερόντων, αὐτῶν τῶν ἀπλῶν καὶ αὐθεντικῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν

περάσει στην άλλη πλευρά της έσχατολογικής ελευθερίας. Μέσα στην φτώχεια είχαν αὐτάρκεια. Μέσα στην περιφρόνησι, ἓνα θεῖο χαμόγελο. Σέ ἀγαποῦσαν αὐθόρμητα, χωρίς νά τὸ περιμένης. Ἀνέδιδαν εὐωδία Ἀναστάσεως, χωρίς νά τὸ καταλαβαίνουν. Ἦταν ριζωμένοι στην παράδοσι τοῦ Τόπου. Καί εἶχε ἀνθίσει στὰ πρόσωπά τους κάτι ἀπὸ τὴν εὐπρέπεια τοῦ μέλλοντος αἰῶνος... τοὺς εἶχε κτυπήσει ἓνας θεῖος ἔρωσ καὶ τοὺς κατέστησε ἐκστατικούς γιὰ νά ἀγαποῦν τὴν ταπείνωσι, νά θέλουν νά φύγουν, νά χαθοῦν, νά μὴ ὑπάρχουν. Εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται καὶ νομὴν εὐρίσκουν γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ζοῦν μόνοι καὶ μαζί μὲ ὄλους, ἀφήνοντάς τους ἐλευθέρους καὶ σώους... ἢ θέα τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀτελεύτητος πορεία... Ἄξιον καὶ δίκαιον νά ὑμνῆται ὁ Θεός, ἐπειδὴ εἶναι «ἀνέκφραστος, ἀπερινόητος, ἀόρατος, ἀκατάληπτος», γι' αὐτὸ εἶναι ὁ ὢν καὶ ὁ ὡσαύτως ὢν», (Ἀρχιμ. Βασιλείου, Προηγούμενου Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων, Ἀπολυτίκιον, 2011, σς.15-16), ὅπως καὶ τὸ Ὅρος τοῦτο εἶναι τό «ὄν καὶ τὸ ὡσαύτως ὄν», χθές καὶ σήμερον καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἀγιορεῖται ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες,

Ὁ τὰ πάντα καλὰ λίαν δημιουργήσας Τριαδικὸς Θεός, πρὸς τοῖς ἄλλοις χαρίσμασι, μᾶς ἐδωροφόρησε καὶ μὲ τὸ ὑπέρτατον ἀγαθὸν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ὥστε ἐκουσίως νά γίνωμεν κληρονόμοι τῆς ἐν Αὐτῷ ἀθανασίας.

Εἰς τὴν πνευματικὴν σφαῖραν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας Παραδόσεως, ἡ **ἐλευθερία** νοεῖται καὶ βιοῦται ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐν τῷ ἐλευθερωτῇ Χριστῷ χαρισθείσης δυνατότητος νά ζῶμεν ἐντεῦθεν τὸ κλίμα τῆς ἐσχατολογικῆς καὶ παραδεισίου ἐλευθερίας τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τοὺς δελεασμοὺς τοῦ πονηροῦ ὡς τὸ ἔζησαν ἀκόμη καὶ τὰ ἀναρίθμητα πλήθη τῶν ἐν ἐξωτερικῇ δουλείᾳ καὶ φοβεροῖς διωγμοῖς διατελεσάντων Ἁγίων μας.

«Στερεωθέντες τῇ πίστει οὖν στήκετε, τοὺς αὐχένας ὑμῶν κάτω κάμπτοντες, τῇ ψυχῇ δὲ Χριστὸν ἄνω βλέποντες. Τῶν ἐν γῆ παντελῶς μὴ φροντίσητε, καταδοκοῦντες καὶ σπουδάζοντες μετὰ τὸ μεταστῆναι τοῦ βίου τούτου, κατοικῆσαι ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων μοναῖς, ἵνα ὡσπερ ἐνταῦθα βοᾶτε κάκει: Ἀλληλοῦῖα», προτρεπόμεθα ὑμᾶς μετὰ τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

«Τέκνα, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε μου τῆς ἀκροτάτης φωνῆς. Τὴν εἰρήνην ἐν ἑαυτοῖς φυλάξατε. Εὐπειθειαν καὶ ταπείνωσιν καὶ μέχρι θανάτου ὑπακοήν... ἀνασώσατε... Τὸ ἀγγελικὸν ὑμῶν ἐπάγγελμα ἀδιάψευστον τηρήσατε. Τὸν κόσμον μισήσαντες, μὴ ἐπιστραφήτε πρὸς

τὰ τοῦ κόσμου ἔργα. Λυθέντες τῶν δεσμῶν τῆς προσπαθείας, μὴ ἐνδεθῆτε αὐθις πρὸς σαρκικὰς σχέσεις. Ἀπαρνησάμενοι πάντα τὰ τερπνὰ καὶ ἐπίκηρα τοῦ παρόντος βίου, μὴ δι' ὀλιγωρίαν ἀποπηδήσητε τῆς ἀθλητικῆς ὑμῶν ὑποταγῆς γενόμενοι ἐπίχαρμα δαιμόνων. Πρὸς τὸν δρόμον τῆς ὑποταγῆς μέχρι τέλους ἐγκαρτερήσατε ἵνα τὸν τῆς δικαιοσύνης ἀμαράντινον στέφανον κομίσησθε...», ἐπιλέγομεν ἐκ τῆς Διαθήκης τοῦ κοινοῦ σας πατρὸς καὶ καθηγητοῦ τοῦ Ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου.

Σὺ δέ, Κυρία καὶ Δέσποινά μου, Ὑπεραγία Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς καὶ προστασία πάντων τῶν χριστιανῶν καὶ ἡ κατὰ τρόπον ὄλως εἰδικὸν προνοήτρια καὶ φροντίστρια τῶν ἐνταῦθα Ἀγιορειτῶν πατέρων, τῶν ἐν «ἀγνεΐα καὶ σεμνῇ πολιτεΐα διαγόντων», ἐπάκουσον ἡμῶν ἐκ ψυχῆς καθικετευόντων: «Ἴδού, Πάναγνε Παντοβασίλισσα, παρατίθημί Σοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγγέλων Αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ἐν Χριστῷ ἀθλοῦσαν Ἀθωνικὴν Ἀδελφότητα, ὅπως αὐτὴν εἰσδέξοι, ὅπως προσλάβοις καὶ ὀδηγήσοις καὶ διαφυλάξοις, ὡς ἄρνας Χριστοῦ, ὡς μέλη φίλτατα, θάλπουσα καὶ περιέπουσα ἕνα ἕκαστον κατὰ τὸ ἴσον τῆς μητρικῆς Σου ἀγάπης μέτρον καὶ χαρίσης ἅπασι τὴν κληρουχίαν τῆς πεποθημένης Βασιλείας τοῦ Υἱοῦ Σου, δι' ἣν τὰ πάντα ἀφήσαντες ἐξελέξαντο δαβιτικῶς παραρριπτεῖσθαι μᾶλλον ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Θεοῦ ἢ οἰκεῖν ἐν σκηνώμασιν ἀμαρτωλῶν», ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Θεοῦ ἔνθα οἱ χοροὶ τῶν Ἁγίων Πάντων ἀκαταπαύστως δοξάζουν προσκυνοῦντες τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Μίαν Θεότητα.

«Καὶ ἡ χαρὰ δὲν τελειώνει. Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἀπολύσεως» τῆς ληξάσης ἑκατονταετίας «εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ Ὁρθρου τῆς ἐπομένης», ὅπως γράφει σύγχρονος πνευματικὸς τοῦ Ὁρους τούτου τοῦ Ἁγίου. Δηλαδή, τὸ «Ἀπολυτίκιον» εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς, καὶ ἡ ζωὴ ἐν Αὐτῷ, «τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν», ὁ «πληρῶν πάσης χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ἡμῶν». Ἀμήν.